

Монолог декоративного кролика

Стриб-скок. Стриб-скок. Ось і новий день. Стриб-скок. Так, покуштуємо, чого мені в годівницю насипали? О, знову сухий корм! Мовляв, їж, не бурчи, він поживний і в ньому є всі потрібні вітаміни та мікроелементи. Мовляв, ми за тебе краще знаємо, чого тобі треба.

Стриб-скок. Краще телевизор подивлюся, аніж оте жувати з генетично модифікованою соєю, бо ж хазяї «ящик» зранку вмикають і так на увесь день. Стриб-скок. Вмощуся зручніше, ось починається моя улюблена програма – реклама. Це єдина позитивна передача на ТБ, отже тільки її і можна дивитися. У ній всі здорові, – одразу чи трохи згодом; гарні, – одразу, чи після застосування чудодійного засобу; ситі, – бо жеруть у три горла і ніхто їм не каже, що треба вживати добре збалансовану їжу, бо ж є у них чудодійний «Мезим».

О, знову за вуха взяли і на руки тягнуть. Зараз покладуть на коліна і гладити почнуть. Це вони так турботу про мене показують. Вони б краще крільчиху привели – оце б і була справжня турбота. Та ж ні, мовляв, наш Пусік (так вони мене прозвали, хоча мене звати Кріль, з великої літери, між іншим), так от, наш Пусік довіку залишиться цнотливим, тому і ми і він матимемо спокій.

Кролефоби!!! А як же продовження великого роду Кролів?!! Чи ви думаєте, що коли я декоративний, то в мені не нуртує генофонд моїх потужних предків, які зростом були як коні, а вдачею, як леви?! Хто передасть наші славні традиції швидкісного поїдання моркви? Хто тепер буде знати таємниці відчайдушного стрибка убік, коли тебе переслідує

лисиця чи розлючений вовк? Чи знатиме крільчиха, якими піснями треба виря-

джати сина у поход до людського городу? Ні, і ще раз ні!!!

Та ось за моїми теревеннями незчувся як почалася реклама. Тільки якась дивна. Замість здорових і веселих людей я побачив серйозних аж сумних чоловіків та жінок. І всі вони говорили щось про втрату традицій і краще та спокійне і сите життя у майбутньому. Про якусь Україну, яку вони жаліють так, неначе це частина їхнього тіла (в усякому разі одна з них так і казала про Україну), частину тіла, яку треба полікувати ліками їх таки приготування. Один договорився до того, що с особисто пообіцяв за десять років збільшити населення України (ага, це таки не частина тіла!) на 15 мільйонів. Тільки щось кролячих вух я у нього не помітив. Навряд чи зможе. А хтось пропонував новий курс. Курс чого, лікування? А де тоді влучна назва препарату? Де щасливі обличчя тих, що вже вилікувалися їх методою? Немає. Один обмовився, що препарат називається «Програма», але інші рекламували той же препарат! Для чого ж стільки народу на одні ліки? Хай би один і рекламував. Це я вам як експерт з реклами кажу.

Послухав я все те і з жалем, стриб-скок, пішов геть. З жалем тому, що єдину на телебаченні хорошу передачу теж зіпсували. Зник позитив – пішов негатив (вибачаюся за штампи, але в умовах відсутності світлих образів у рекламі нічого кращого на ум не йде), але у моєму злиденному житті чогось доброго і теплого (наприклад, крільчихи), так не вистачає.

І раптом я усвідомив своїм могутнім кролячим розумом (хіба ви не знали, що розум і є головною відзнакою кролячого роду, а зовсім не вуха?), я усвідомив, що мої хазяї теж сидять на сухому кормі! І їдять, що

Опанас Рудь (Ігор Миколайович Пістунов)

дають! То ж не переймайтеся, я теж їстиму оте, бо кращого, либонь, у
цьому житті годі і шукати....